

РЕШЕНИЕ

№ 2479

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 13.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11096** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба с вх. № 41697 от 21.11.2023 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1012 – 21 – 1150 от 15.11.2023 г. по описа на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) С. - град, подадена от Националния статистически институт (НСИ), представляван от председателя доц. д-р А. А. срещу Решение № 1040 – 21 – 648 от 02.11.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1021-21-1023 от 16.10.2023 г. на доц. д-р А. А., председател на НСИ срещу Разпореждане № 33531 от 04.10.2023 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО като неоснователна.

С жалбата се иска, съдът да отмени оспореното решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон, допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и поради необоснованост. Твърди се, че не е изследвана напълно фактическата обстановка по случая, от което се виждало, че решението на директора на ТП на НОИ е необосновано и вътрешно противоречиво, с което се нарушавал принципа на истинност и служебно начало, прогласени в АПК. Допълнително се излагат доводи по съществуващото на спора. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представляван се от

юрк. Б., който поддържа жалбата, предлага да се уважи, претендира разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - директор на ТП на НОИ – С. град – редовно призован, се представлява от юрк. О., която оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и депозира писмено становище.

Заинтересованата страна – В. К. Н. – редовно призована, се явява лично. Оспорва жалбата и предлага да се потвърди обжалваното решение.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

От данните по делото се установява, че с декларация за трудова злополука, вх. № 842 от 02.10.2023 г., от заинтересованата страна, пострадалият, В. Н., е деклариал в ТП на НОИ С. - град, настъпила на 24.09.2023 г. злополука. Съгласно чл. 59 от КСО по постъпилата декларация в ТП на НОИ С. - град е открито досие за трудова злополука № 33531.

Съобразно данните от декларацията и приложените към нея Протокол № 2 от 28.09.2023 г. за резултатите от извършено разследване на злополуката от осигурителя – НСИ, Заповед № РД-05-616 от 18.09.2023 г. на председателя на НСИ, писмените обяснения на служителя Н., писмени обяснения от П. Я. – шофьор на служебния автомобил, фиш за спешна медицинска помощ от 24.09.2023 г., медицинско свидетелство № 210823 от 26.09.2023 г. от УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ – С., Епикриза ИЗ № 38305 от 01.10.2023 г. от „I-ва клиника по ортопедия и травматология“ и болничен лист № E20232816603 с диагноза „множество счупвания на подбедрицата, закрито“ и причина за неработоспособността „злополука – трудова по чл. 55, ал. 2.; с код 05 се установява, че заинтересованата страна е работи като финансов контролор в ЦУ на НСИ.

От данните по административната преписка се установява, че В. Н. на 24.09.2023 г. е пътувал с колеги със служебен автомобил, изпълнявайки поставената му със заповед за командироване задача – участие в семинар на служители на НСИ и ТСБ за периода от 21 до 24 септември 2023 г., включително, в Учебно – квалификационен център – [населено място]. Съгласно Заповед № РД – 05 – 616 от 18.09.2023 г. ма председателя на НСИ, пътуването на участниците е организирано със служебен транспорт, обществен транспорт и лични автомобили, изброени в заповедта, като в нея не е определен маршрут и не са регламентирани места за спиране за почивка. Това означава, че командированите сами са избрали маршрута и спиранията за почивка. Допълнително от материалите се установява – обясненията на заинтересованата страна и шофьора П. Я., че на 24.09.2023 г. към 09,30 часа служебният автомобил спрял за кратка почивка на паркинга на [населено място] извор. По време на почивката и при влизане в месарски магазин В. Н. се подхлъзнал и паднал. При падането си наранил десния крак. След половин час бил откаран с линейка в [населено място], откъдето бил превозен в УБАЛСМ „Пирогов“, където му била направена операция на глезена на наранения крак.

Със заповед № РД – 05 – 647 от 28.09.2023 г. на председателя на НСИ и на основание чл. 58, ал.2 от КСО е извършено разследване на злополуката и е съставен протокол № 2 от 28.09.2023 г. за резултатите от извършеното разследване на трудовата злополука. В него е посочено, че злополуката е станала по време на почивка при завръщане от командировка – при влизане в хранителен магазин. Злополуката е станала поради

подхлъзване при движение по стъпалата на магазина, като увреждането е настъпило от спъване, падане, удар в настилката и е причинена фрактура на дясна глезенна става. Причината за увреждането е понижено внимание, но е възможно наличието на хлъзгава настилка.

С разпореждане № 33531 от 04.10.2023 г. длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО е приело за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал.2, т. 1 от КСО, настъпила на 24.09.2023 г. В мотивите са посочени обстоятелства, въз основа на които е прието, че злополуката е настъпила през време и във връзка с извършваната работа – пътуване със служебен автомобил след участие в семинар на НСИ и ТСБ. При спиране за почивка и движение на пострадалия в района на търговски център, В. Н. се подхлъзва и пада като травмира десния си крак – глезен и стъпало. Това е причинили множество счупвания на подбедрицата, закрито и временна неработоспособност.

Срещу това разпореждане е подадена жалба вх. № 1012 – 21 – 1023#1 от 16.10.2023 г. по описа на ТП на НОИ С. – град. Същата е разгледана от решаващия орган и е оставена без уважение с решение № 1040 – 21 – 648 от 02.11.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. град.

В хода на съдебно производство са приети като доказателства представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Жалбата срещу решение № 1040 - 21 – 648 от 02.11.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. град е подадена чрез административния орган на 15.11.2023 г., поради което е подадена в срока по чл. 118, ал.1 от КСО, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал.1 вр. чл. 146 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Разпореждане № 33531 от 04.10.2023 г. е издадено от компетентен административен орган, съгласно заповед № 1015-21-248 от 06.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, а решение № 1040-21-648 от 02.11.2023 г. от компетентния горестоящ административен орган по смисъла на чл. 117, ал.1, т. 2 от КСО - директора на ТП на НОИ. Съдът приема, че оспорените административни актове са издадени от компетентни административни органи във връзка с отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК и в установената форма по смисъла на чл. 146, т. 2 вр. Чл. 59, ал. 2 от АПК. При постановяването им не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК - такива, които накърняват правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви, съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол за законосъобразност, доколкото спорът между страните е изцяло правен.

Спорът между страните се заключава в липсата на функционална зависимост между увреждането и изпълнението на трудовите функции.

Легалното определение на трудовата злополука като осигурен социален риск е дадено в чл. 55, ал. 1 от КСО. Съгласно този текст, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Следователно, за да бъде прието увреждане на здравето за трудова злополука по КСО, законодателят е въвел нормативното изискване да са налице кумулативно конститутивните елементи на цитирания чл. 55, ал. 1 от КСО: внезапно увреждане на здравето - внезапно, външно, неочаквано и непредвидено, еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло; наличието на функционална зависимост между настъпилото увреждане и извършваната от лицето работа, като по смисъла на разпоредбата увреждането трябва да е претърпяно през време и във връзка с извършваната работа, по повод на работата или при действия, които са извън непосредственото изпълнение на трудовата одими, съдействащи за нейното изпълнение; приятен резултат от увреждането - за трудова злополука се приема само това внезапно здравословно увреждане, което е причинило временна или трайна неработоспособност или смърт; причинна връзка - такава е налице, когато неблагоприятният резултат /неработоспособността, респ. смъртта/ е пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства; злополуката да е станала с осигурено за този риск лице.

Страните не спорят, че са налице два от елементите на фактическия състав на чл. 55, ал. 1 от КСО - внезапно увреждане на здравето, довело до временна нетрудоспособност на осигурено лице. Те не могат да стигнат до съгласие дали увреждането е станало през време и във връзка с извършваната работа, по повод на извършваната работа или при извършване на всяка друга работа в интерес на предприятието, което означава, че освен през работно време и при непосредствено изпълнение на работата, внезапното увреждане може да настъпи и извън работно време, но по повод на работата по трудовото правоотношение. Следователно спорният момент дали е налице изискуемата функционална връзка между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето, довело до временната неработоспособност.

В случая увреждане на здравето на В. К. Н. е настъпило след подхлъзването и падането му при влизане в хранителен магазин при спиране за почивка по време на служебна командировка е настъпило по време и по повод на извършваната от пострадалия работа по трудовия му договор с Националния статистически институт. Не е спорно, че мястото на злополуката е паркинг в [населено място] извор, където служебният автомобил е спрял за почивка при служебно пътуване, на основание Заповед № РД-05-616/18.09.2023 г. на председателя на НСИ, за командировка на служители на НСИ и ТСБ, сред които е и В. Н., за периода от 21 до 24 септември 2023 г.

Настоящият съдебен състав не споделя възражението на жалбоподателя, че увреждането е станало в магазин на паркинга „по чисто лични причини“, тъй като заинтересованата страна е пътувал във връзка с командироването си, което се явява заместващо трудовата дейност, възложена му с трудовия договор. От друга страна, в случая не се установява и отклонение от възложените служебни задължения на пострадалия като командировано лице, тъй като същият нито е определил маршрута

на пътуване, нито се е отклонил от него, а е пътувал със свои колеги със служебен автомобил. Релевантно е и обстоятелството, че в заповедта за командироване не е определен маршрут, което изключва претенцията за отклоняване от него. Определящ в случая е фактът на командироване, а не буквалното място на увреждането.

Неоснователно се претендира и че почивката по време на пътуването била нерегламентирана, тъй като липсва правна регламентация на почивките при пътувания при командировка, което изключва претендирането на извършено нарушение с оглед на почивката. Увреждането е настъпило при почивка при служебно пътуване, поради което се явява станало във връзка и по повод на извършваната работа. Тук следва изрично да се посочи, че по време на командировка служителят през цялото ѝ време се счита на работа, независимо от това къде е станала злополуката. Без значение дали е по време на път или по време на междинна почивка, в който смисъл е разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от КСО, а именно, че трудова е и злополуката, станала с осигурен по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до: 1. основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер; 2. мястото, където осигуреният обикновено се храни през работния ден; 3. мястото за получаване на възнаграждение. В случая приложение намира първата хипотеза на чл. 55, ал. 2, т. 1 от КСО, тъй като заинтересованата страна, Н., е пострадала по време на прибирането си към основното място на живеене, като не се прави разлика дали лицето е в командировка или не.

С оглед горното следва извод, че е налице и изискуемата от чл. 55, ал. 1 от КСО функционална връзка между настъпилото увреждане и извършваната от лицето работа. В. Н. е пострадал по време на командировка, където е бил изпратен със Заповед № РД-05-616/18.09.2023 г. на председателя на НСИ.

Увреждането е довело до временна неработоспособност, удостоверена от органите на медицинската експертиза, с което е изпълнено и това изискване на закона. Завръщане от командировка със служебно участие в семинара на НСИ и ТСБ, и се обхваща от предвидените от законодателя хипотези в чл. 55, ал. 1 от КСО. Следователно правилно и законосъобразно ответникът е подвел станалия на 24.09.2023 г. инцидент като трудова злополука по смисъла на КСО.

По тези съображения жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора трябва да се уважи направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и да се присъди такова в размер на 100,00 лв. на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал. 2 от КСО във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 8 –ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Националния статистически институт срещу Решение № 1040 – 21 – 648 от 02.11.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1021-21-1023 от 16.10.2023 г. на доц. д-р А. А., председател на НСИ срещу Разпореждане № 33531 от 04.10.2023 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО като неоснователна.

ОСЪЖДА Национален статистически институт, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национален осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ: